

“मीठे बच्चे- सेवा समाचार सुन्न र पढ्न पनि तिमीलाई सोख हुनुपर्छ, किनकि यसबाट उमंग-उत्साह बढ्छ, सेवा गर्ने संकल्प उठ्छ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा बाबाले तिमीलाई सुख दिनुहुन्न तर सुखको बाटो बताउनुहुन्छ- किन ?

उत्तर:- किनकि बाबाका सबै सन्तान हुन्, यदि एउटा बच्चालाई मात्र सुख दियो भने यो पनि ठीक होइन । लौकिक पिताबाट बच्चाहरूलाई बराबर हिस्सा मिल्छ, बेहदका बाबाले हिस्सा बाँड्नु हुन्न, सुखको बाटो बताउनुहुन्छ । जो त्यस बाटोमा चल्छ, पुरुषार्थ गर्छ, उसलाई उँच पद मिल्छ । बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नु छ, सारा आधार पुरुषार्थमा छ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरू जान्दछन् बाबा मुरली बजाउनुहुन्छ । मुरली सबैको पासमा जान्छ र जसले मुरली पढेर सेवा गर्छन् उनीहरूको समाचार पत्र-पत्रिकामा आउँछ । अहिले जो बच्चाहरू पत्र-पत्रिका पढ्छन् उनलाई सेन्टरको सेवा समाचार थाहा हुन्छ । फलानो-फलानो ठाउँमा यस्तो सेवा भइरहेको छ । जसले पढ्दैन् उनलाई केही पनि समाचार थाहा हुँदैन र पुरुषार्थ पनि गर्दैनन् । सेवा समाचार सुनेर दिलमा आउँछ- म पनि यस्तो सेवा गरूँ । पत्रिकाबाट थाहा हुन्छ, हाम्रा भाइ-बहिनीहरूले कति धेरै सेवा गरिरहेका छन् । यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्- जति सेवा, त्यति उँच पद मिल्नेछ । त्यसैले पत्रिकाले पनि उत्साह दिलाउँछ सेवाको लागि । यो कुनै खेर जाँदैन । फाल्नु उसले सम्झन्छ जो स्वयम् पढ्दैन् । कसैले भन्छन् हामी अक्षर जान्दैनौ, अरे रामायण, भागवत, गीता आदि सुन्नको लागि त जान्छन्, यो पनि सुन्नुपर्छ । नत्र भने सेवाको उमंग बढ्दैन । फलानो ठाउँमा यो सेवा भयो । सोख छ भने कसैलाई भनून्, उसले पढेर सुनाओस् । धेरै सेन्टरमा यस्ता पनि होलान् जसले पत्र-पत्रिका नै पढ्दैनन् । धेरै छन् जसको पासमा त सेवाको नाम-निशान पनि रहँदैन । तब पद पनि त्यस्तै पाउँछन् । यो त सम्झन्छन्- राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसमा जसले जति मेहनत गर्छन्, त्यति पद पाउँछन् । पढाइमा ध्यान दिँदैनन् भने फेल हुनेछन् । सारा आधार छ यस समयको पढाइमा । जति पढ्छन् र पढाउँछन् त्यति आफ्नै फाइदा छ । धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई पत्र-पत्रिका पढ्ने ख्याल पनि आउँदैन । उनले पाई-पैसाको पद पाउँछन् । त्यहाँ यो ख्याल रहँदैन, यसले पुरुषार्थ गरेन, त्यसैले यो पद मिलेको हो । कर्म-विकर्मको कुरा सबै यहाँ बुझिमा हुन्छ ।

कल्पको संगमयुगमा नै बाबा सम्झाउनुहुन्छ, जसले सम्झ्दैनन् उनीहरू मानौं पत्थरबुद्धि हुन् । तिमीले पनि सम्झन्छौ- हामी तुच्छ बुद्धि थियौं फेरि त्यसमा पनि प्रतिशत हुन्छ । बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाइ रहनुहुन्छ, अहिले कलियुग हो, यसमा अपार दुःख हुन्छ । यो-यो दुःख छ, जो समझदार हुन्छन् तिनीहरूले चाँडै सम्झन्छन्, यिनीहरूले त ठीक भन्छन् । तिमी जान्दछौ- हिजो हामी कति दुःखी थियौं, अपार दुःखको बीचमा थियौं । अहिले फेरि अपार सुखको बीचमा गइरहेका छौं । यो हो नै रावणराज्य कलियुग- यो पनि तिमी जान्दछौ । जसले जानेर पनि अरू कसैलाई सम्झाउँदैनन् भने बाबा भन्नुहुन्छ- केही पनि जान्दैनन् । जान्दछन् भने भनून्, जब सेवा गर्छन्, समाचार पत्र-पत्रिकामा आओस् । दिन-प्रतिदिन बाबा धेरै सहज प्वाइन्ट सुनाइ रहनुहुन्छ । अरूले त सम्झन्छन्- कलियुग अभै बच्चा छ, जब संगमयुगलाई सम्झनेछन् तब तुलना गर्न सक्छन्- सत्ययुग र कलियुगको । कलियुगमा घोर दुःख छ, सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ । भन, अपार सुख हामी बच्चाहरूलाई बाबाले दिइरहनुभएको छ, जुन वर्णन गरिरहेका छौं । अरू कसैले पनि यस्तो सम्झाउन सक्दैनन् । तिमी नयाँ कुरा सुनाउँछौ, अरू कसैले यो कुरा सोध्न सक्दैन- तपाईं स्वर्गवासी हुनुहुन्छ वा नर्कवासी ? तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्, यतिका प्वाइन्टहरू याद गर्न सक्दैनन्, सम्झाउने समयमा देह-अभिमान आउँछ । आत्माले नै सुन्दछ, धारण गर्दछ । तर राम्रा-राम्रा महारथीहरूले पनि यो भुल्दछन् । देह-अभिमानमा आएर बोल्न थाल्छन्, यस्तो सबैको हुन्छ । बाबा त भन्नुहुन्छ- सबै पुरुषार्थी हुन् । यस्तो होइन आत्मा सम्झेर कुरा गर्छन् । गर्दैनन् । बाबाले आत्मा सम्झेर ज्ञान दिनुहुन्छ । बाँकी जो भाइ-भाइ छन्, उनीहरू पुरुषार्थ गरिरहेका छन्- यस्तो अवस्थामा स्थित हुने । त्यसैले बच्चाहरूले पनि सम्झाउनु छ, कलियुगमा अपार दुःख छ, सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ । अहिले संगमयुग चलिरहेको छ । बाबाले मार्ग बताउनुहुन्छ, यस्तो होइन बाबाले सुख दिनुहुन्छ । सुखको मार्ग बताउनुहुन्छ । रावणले पनि दुःख दिँदैन, दुःखी उल्टो बाटो बताउँछ । बाबाले न दुःख दिनुहुन्छ, न सुख दिनुहुन्छ, सुखको मार्ग बताउनुहुन्छ । फेरि जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति सुख मिल्छ । सुख दिनु हुन्न । बाबाको श्रीमत्ता चले भने सुख पाउँछन् । बाबा त केवल मार्ग बताउनुहुन्छ, रावणद्वारा दुःखको मार्ग

मिल्छ । यदि पिताले दिने भए सबैलाई एक समान वर्सा मिल्नुपर्छ । जसरी लौकिक पिताले पनि वर्सा बाँड्छन् । यहाँ त जसले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ । बाबाले बाटो धेरै सहज बताउनुहुन्छ । यस्तो-यस्तो गर्नु भन्ने यति उँच पद पाउने छौ । हामी सबैभन्दा ठूलो पद पाऔं, यसको लागि बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, पढ्नुपर्छ । यस्तो होइन, यसले ठीक छ, उँच पद पाओस्, म बसिराख्छु । होइन, पुरुषार्थ पहिले । ड्रामा अनुसार पुरुषार्थ अवश्य गर्नुपर्छ । कोही तीव्र पुरुषार्थ गर्छन्, कोही मन्द (डल) । सारा पुरुषार्थमा आधारित छ । बाबाले त बाटो बताउनुभएको छ— मलाई याद गर । जति याद गर्छौ त्यति विकर्म विनाश हुनेछ । ड्रामा भनेर छोड्नु हुँदैन । यो त सम्झको कुरा हो ।

विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ । त्यसैले अवश्य जुन पार्ट बजाएको छ त्यही बजाउनुपर्छ । सबै धर्म फेरि आफ्नो समयमा आउने छन् । मानौं क्रिश्चियन अहिले १०० करोड छन् फेरि यति नै पार्ट बजाउन आउनेछन् । न आत्मा विनाश हुन्छ, न उसको पार्ट कहिल्यै विनाश हुन सक्छ । यो सम्झनुपर्ने कुरा हो । जसले सम्झन्छन् तिनले अवश्य सम्झाउने छन् । *धन दिये धन ना खुटे* । धारणा हुँदै जान्छ, अरूलाई पनि धनवान् बनाउँदै रहन्छन् तर तत्कालीनमा छैन भन्ने फेरि आफूलाई पनि विवश सम्झन्छन् । टिचर भन्छन्— तिमी बोल्न सक्दैनौ भन्ने तिम्रो तत्कालीनमा पाई-पैसाको पद छ । तत्कालीनमा छैन भन्ने पुरुषार्थ पनि के गर्न सक्छन् । यो हो बेहदको पाठशाला । हरेक टिचरको विषय आ-आफ्नो हुन्छ । बाबाको पढाउने तरिका बाबाले नै जान्नुहुन्छ या तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ, अरू कसैले पनि जान्न सक्दैनन् । तिमी बच्चाहरू कति कोशिश गर्दछौ तापनि जब कसैले बुझे त हो । बुद्धिमा बस्दै बस्दैन । जति नजिक (विनाशको समय) हुँदै जान्छ, देख्नमा आउँछ होसियार हुँदै जान्छन् । अब संग्रहालय, रूहानी कलेज आदि पनि खोल्छन् । तिम्रो त नाम नै बेग्लै छ— रूहानी विश्व विद्यालय । सरकारले पनि देख्नेछ । भन्, तपाईंहरूको हो जिस्मानी (भौतिक) विश्वविद्यालय, यो हो रूहानी (आध्यात्मिक) । आत्माले पढ्छ । सारा ८४ को चक्रमा एकै पटक रूहानी बाबा आएर रूहानी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । तिमी फिल्म (ड्रामा) हेर्छौ भन्ने फेरि पनि ३ घण्टा पछि जस्ताको त्यस्तै (हुबहु) दोहोरिन्छ । यो पनि ५ हजार वर्षको चक्र जस्ताको तस्तै दोहोरिन्छ, यो तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । उनीहरू त भक्तिमा केवल शास्त्रलाई नै ठीक सम्झन्छन् । तिम्रो त कुनै शास्त्र छैन । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, बाबाले कुनै शास्त्र पढ्नुभएको छ र ? उनीहरूले त गीता पढेर सुनाउँछन् । पढेको कुरा त आमाको पेटबाट निस्कदैन । बेहदका बाबाको पार्ट हो पढाउने । आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । दुनियाँलाई त थाहै छैन । गायन पनि छ— बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । ज्ञानका सागर भनेर कृष्णको लागि भनिदैन । यी लक्ष्मी-नारायण ज्ञान सागर हुन् र ? होइनन् । यही आश्चर्य छ, हामी ब्राह्मणले नै यो ज्ञान सुनाउँछौ, श्रीमत् अनुसार । तिमी सम्झाउँछौ, यस हिसाबले हामी ब्राह्मण नै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ठहरियौं । कैयौं पटक बनेका थियौं, फेरि बन्नेछौं । मनुष्यको सम्झमा जब आउनेछ तब मान्नेछन् । तिमी जान्दछौ कल्प-कल्प हामी प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान एडाप्टेड बच्चा बन्दछौं । जसले सम्झन्छन् उनीहरू निश्चय बुद्धि पनि हुन्छन् । ब्राह्मण नबनीकन देवता कसरी बन्छन् । हर एकको बुद्धिमा निर्भर छ । स्कूलमा यस्तो हुन्छ— कोही त छात्र-वृत्ति (स्कलरशीप) लिन्छन्, कोही फेल हुन्छन् । फेरि शुरूदेखि पढ्नुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— विकारमा गिरे भन्ने गरेको कमाई चट हुन्छ, फेरि बुद्धिमा बस्दैन । दिल खाइरहन्छ ।

तिमीले सम्झन्छौ— यस जन्ममा जो पाप गरिएको छ, त्यसको त सबैलाई थाहा छ । बाँकी विगतका जन्ममा के गरिएको थियो त्यो याद छैन । पाप अवश्य गरिएको छ । जो पुण्य आत्मा थिए तिनै फेरि पाप आत्मा बन्छन् । हिसाव-किताव बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । धेरै बच्चाहरू छन्, जसले भुल्दछन्, पढ्दैनन् । यदि पढे भन्ने अवश्य पढाउँछन् पनि । कोही मन्द बुद्धिका फेरि होसियार बुद्धिका बन्दछन्, कति ठूलो पढाइ हो । उहाँ बाबाको पढाइबाट नै सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी घराना बन्नेछ । उनीहरू त यस जन्ममा नै पढ्छन् अनि पद पनि पाउँछन् । तिमी त जान्दछौ यस पढाइको पद फेरि नयाँ दुनियाँमा मिल्दछ । त्यो कुनै टाढा छैन । जसरी कपडा बदलिन्छ त्यसरी नै पुरानो दुनियाँलाई छोडेर जानु छ नयाँ दुनियाँमा । विनाश पनि हुनेछ अवश्य । अब तिमी नयाँ दुनियाँको बनिरहेका छौ । फेरि यो पुरानो चोला छोडेर जानु छ । नम्बरवार राजधानी स्थापना भइरहेको छ, जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरू नै पहिले स्वर्गमा आउँछन् । बाँकी पछि आउँछन् । स्वर्गमा कहाँ आउन सक्छन् र ! स्वर्गमा जो दास-दासी हुन्छन् ती पनि दिलमा चढेका हुन्छन् । यस्तो होइन सबै आउने छन् । अब रूहानी कलेज आदि खुल्दै जानेछन्, सबै आएर पुरुषार्थ गर्नेछन् । जो पढाइमा तीक्ष्ण हुन्छन्, उनले उँच पद पाउँछन् । मन्द (डल) बुद्धिवालाले कम पद पाउने छन् ।

हुन सक्छ, पछि गएर सुस्त बुद्धि पनि राम्रो पुरुषार्थ गर्न थाल्नेछन् । कोही समझदार बुद्धिवाला पनि पछि हुन्छन् । पुरुषार्थबाट बुझिन्छ । यो सारा ड्रामा चलिरहेको छ । आत्माले शरीर धारण गरेर यहाँ पार्ट बजाउँछ, नयाँ चोला धारण गरेर नयाँ पार्ट बजाउँछ । कहिले के, कहिले के बन्दछ । संस्कार आत्मामा हुन्छ । ज्ञान दुनियाँमा अलिकति पनि कसैसँग छैन । बाबा जब आएर पढाउनुहुन्छ तब नै ज्ञान मिल्छ । शिक्षक नै नभएपछि ज्ञान कहाँबाट आउँछ ? ती हुन् भक्त । भक्तिमा अपार दुःख छ, हुन त मीरालाई साक्षात्कार भयो तर सुख कहाँ थियो र ! के बिरामी भएकी थिइनन् ? वहाँ त कुनै प्रकारको दुःखको कुरा नै हुँदैन । यहाँ अपार दुःख छ, त्यहाँ अपार सुख छ । यहाँ सबै दुःखी छन्, राजाहरूलाई पनि दुःख छ नि, नाम नै हो दुःखधाम । त्यो हो सुखधाम । सम्पूर्ण दुःख र सम्पूर्ण सुखको यो हो संगमयुग । सत्ययुगमा सम्पूर्ण सुख, कलियुगमा सम्पूर्ण दुःख । दुःखका जो विविधता छन् ती सबै वृद्धि भइरहन्छन् । आगामी दिनमा कति धेरै दुःख हुनेछ । धेरै दुःखका पहाड खस्नेछन् ।

उनीहरूले त तिमीलाई बोल्ने समय धेरै कम दिन्छन् । २ मिनेट दिए भने पनि सम्झाऊ— सत्ययुगमा अपार सुख थियो जुन बाबाले दिनुहुन्छ । रावणबाट अपार दुःख मिल्दछ । बाबा भन्नुहुन्छ— काम माथि विजय प्राप्त गर तब जगतजित बन्ने छौ । यस ज्ञानको विनाश हुँदैन । अलिकति सुन्यो भने पनि स्वर्गमा आउने छन् । प्रजा त धेरै बन्छन् । कहाँ राजा, कहाँ रंक । हरेकको बुद्धि आ-आफ्नो छ । जसले बुझेर अरूलाई बुझाउँछन् उनैले राम्रो पद पाउँछन् । यो स्कूल पनि असाधारण हो । भगवान् आएर पढाउनुहुन्छ । श्रीकृष्ण त फेरि पनि दैवी गुणवाला देवता हुन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म दैवी गुण र आसुरी गुणबाट न्यारा छु । म तिम्रो पिता आउँछु, पढाउन । रूहानी ज्ञान परम आत्माले नै दिनुहुन्छ । गीताको ज्ञान कोही देहधारी मनुष्य वा देवताले दिँदैन । विष्णु देवताये नमः भनिन्छ, त्यसोभए कृष्ण को हुन् त ? देवता कृष्ण नै विष्णु हुन्— यो कसैले जान्दैनन् । तिमीहरूमध्ये पनि कतिले भुल्छन् । स्वयम्ले पूरा बुझेका छन् भने अरूलाई पनि सम्झाऊन् । सेवा गरेको प्रमाण देखाऊन् तब बुझिन्छ सेवा गरे, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— लम्बा-चौडा समाचार नलेख । फलानोले म आउनेछु, यस्तो भनेर गयो... यो लेख्नु आवश्यक छैन । कम लेख्नुपर्छ । हेर, आउन त आयो, टिक्छ त ? सम्झेर अरू सेवा गर्न थाल्यो भने समाचार लेख । कोही-कोही शो गरेर समाचार दिन्छन् । बाबालाई हरेक कुराको रिजल्ट चाहिन्छ । यस्ता त धेरै आउँछन् बाबाको पास, फेरि जान्छन्, त्यस्ता आएर के फाइदा ? उनलाई बाबाले के गर्नुहुन्छ । न उनलाई फाइदा, न तिमीलाई । तिम्रो मिसनको (अभियानको) उन्नति त भएन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि कुरामा विवश हुनु हुँदैन । स्वयम्मा ज्ञानलाई धारण गरेर दान गर्नु छ । अरूको पनि तकदिर जगाउनु छ ।
- २) कसैसँग पनि कुरा गर्दा स्वयम्लाई आत्मा सम्झेर आत्मासँग कुरा गर्नु छ । अलिकति पनि देह-अभिमान नआओस् । बाबासँग जुन अपार सुख मिलेको छ, त्यो अरूलाई बाँड्नु छ ।

वरदानः— ज्ञानको लाइट माइटबाट गलतलाई ठीकमा परिवर्तन गर्नेवाला ज्ञानी आत्मा भव

भनिन्छ ज्ञान प्रकाश हो, शक्ति हो (नलेज इज लाइट, माइट) । जहाँ लाइट अर्थात् प्रकाश छ— यो गलत हो, यो सही हो, यो अन्धकार हो, यो प्रकाश हो, यो व्यर्थ हो, यो समर्थ हो, तब गलत सम्झनेवाला गलत कर्म वा संकल्पको वशीभूत हुन सक्दैनन् । ज्ञानी आत्मा अर्थात् समझदार, ज्ञान स्वरूप आत्माले कहिल्यै यस्तो हुनुपर्छ..., यो भन्न सक्दैनन्, उसँग गलतलाई सहीमा परिवर्तन गर्ने शक्ति हुन्छ ।

स्लोगनः— जो सधैं शुभ चिन्तक र शुभ चिन्तनमा रहन्छ ऊ व्यर्थ चिन्तनबाट छुट्छ ।